

ПУТЕВЫЕ ЗАМЕТКИ: ЙЕМЕНСКИЙ ВЗГЛЯД НА ТАТАРСТАН

Аль-Аммари М.С.

Казанский (Приволжский) федеральный университет

alamary2011@mail.ru

Выпуск I

Я приехал в Казань вместе с коллегами: доктором Ахмадом Мухаммедом Самихом и доктором Самиром Али Салямом 24 августа 1983 года. За год до поездки мы прошли подготовительные курсы в Ташкенте, столице Республики Узбекистан, одной из 15 республик Советского Союза. Правда, в отличие от них двоих, я прошел первый семестр подготовительного факультета в городе Харьков Украинской ССР.

Студентов нашей специальности обычно направляли учиться в Ленинград (в настоящее время – Санкт-Петербург). Каково же было наше удивление, когда в день распределения на подготовительном факультете мы обнаружили, что нас направляют в Казань! На тот момент об этом городе нам было равным счетом ничего не известно, в отличие от Ленинграда, о котором мы были наслышаны. Помнится, мы читали о Казани в учебнике по русскому языку, где говорилось, что Владимир Ленин, основатель Советского государства, учился в Императорском Казанском университете (в настоящее время – Казанский (Приволжский) федеральный университет) и был отчислен за революционную деятельность. Он был арестован и сидел в тюрьме в одном из районов Казани. Больше мы об этом городе ничего не знали.

После объявления результатов распределения мы неожиданно встретились с преподавательницей по русскому языку:

- Ну что, скоро уезжаете в Ленинград? – спросила она.

- Нет, нас направляют в Казань.

Как только она услышала эту новость, на ее глаза навернулись слезы. Она воскликнула:

- Как в Казань! Это же тюрьма. Они арестовали товарища Ленина. Там в Поволжье лишь голод, грязь и разруха. Как же вы будете там жить?!

Ее слова вселили в нас ужас и разочарование. Но, как мы выяснили позднее, решение Министерства высшего образования СССР нельзя было оспаривать. Поэтому нам ничего не оставалось, кроме как, скрепя сердце, готовиться к поездке в этот «ужасный» город, как нам его описывали.

Итак, в полдень мы прибыли в аэропорт Казани. Город встретил нас облачной и промозглой погодой, время от времени накрапывал дождь. Что уж говорить, подобная погода обернулась для нас неприятным сюрпризом – это был далеко не солнечный Ташкент. Эх, где же те грозди спелого винограда, которые свисали с деревьев на каждой улочке этого залитого солнцем города!

Аэропорт Казани был маленьким, местного назначения – не сравнить с международным аэропортом Адена того времени. Нас ждал представитель Казанского государственного университета на советском автомобиле, который довез нас до главного здания вуза и передал другому представителю, ответственному за наше заселение в студенческое общежитие. Решение формальных вопросов заняло много времени, и, когда мы закончили, на часах было уже семь вечера.

Согласно рабочему распорядку в Советском Союзе все без исключения магазины закрывались в пять вечера, что было весьма проблематично. Мы просто умирали с голоду и не знали, что делать. Мы решили поспрашивать у местных, и нам посоветовали пойти в центр города, ведь там, скорее всего, были открыты ночные рестораны: обычно они работали допоздна. Так мы и сделали, наконец, решив нашу проблему.

Новоприбывшим бросался в глаза низкий уровень жизни в городе, хотя Казань в то время уже была столицей Татарской Автономной Советской Социалистической Республики. Центр города состоял из двух главных улиц: Баумана – центральная торговая улица, по которой перемещались все виды транспорта от электрических трамваев, троллейбусов и обычных автобусов до повозок с лошадьми. На этой улице царил хаос и беспорядок. Вторая главная улица – улица Ленина, ныне Кремлевская, на которой располагается главное здание Казанского федерального университета, и которая заканчивается Кремлем. При первом взгляде на эту улицу, взору открываются исторические здания, и лишь осмотревшись, начинаешь замечать ветхие деревянные дома, будто спрятавшиеся за величественными древними строениями. Не во всех домах были газ, вода, электричество, даже уборные были на улице. Воду приносили из предназначенных для этого мест и, конечно, санитарные нормы не соблюдались. Самыми красивыми зданиями, украшавшими центр Казани, были три здания университета: две величественные высотки (шедевры архитектуры по меркам того времени) и двухэтажное историческое строение – главное здание университета.

Казань была закрытым городом, здесь были сконцентрированы военные заводы и фабрики. Пускали только иностранцев из дружественных социалистических или социалистически настроенных республик. Вдобавок к этому, нам было запрещено посещать некоторые районы города без разрешения служб безопасности. По этому случаю хорошо запомнилась одна история. Друг пригласил меня на обед к себе домой, он как раз жил в районе, куда не пускали иностранцев. Пришлось отправить запрос в службу безопасности. Через три дня его рассмотрели, и мне выдали разрешение посетить район, но лишь на строго указанное время, не превышавшее пяти часов. По возвращению, мы с моим другом должны были оповестить службы о нашем благополучном возвращении. Так мы, конечно, и сделали. К тому же

иностранному студенту разрешалось перемещаться между городами исключительно на самолете, естественно, заранее получив разрешение на поездку. Социально-экономическое развитие Республики Татария не было связано с ее реальными возможностями и ресурсами. Как и во всех республиках Советского Союза, здесь выполнялся план-пятилетка, в рамках которого предполагалось работать, придерживаясь расписанного сценария. Данная система не носила характер социалистической конкуренции в производстве, требовалось лишь беспрекословное исполнение стоящих перед обществом задач, не выходя за установленные рамки производительности.

Коммунистическая партия СССР являлась руководящей: она определяла политический, экономический и социальный курс во всей стране. Поэтому принятие решений и планирование было централизованным и происходило на общем для всего Советского Союза собрании Центрального Комитета КПСС; далее функция исполнения и контроля над исполнением принятых решений делегировалась ЦК коммунистических партий союзных республик и областных комитетов КПСС.

Несмотря на то, что Республика Татарстан является одним из самых богатых нефтедобывающих регионов и обладает огромными запасами «черного золота», водными и лесными ресурсами, а плодородные татарские земли – это кладезь различных полезных ископаемых и минералов. Все это природное богатство не способствовало улучшению уровня жизни населения, и в то время он не отличался от уровня жизни в других регионах и республиках Советского Союза. Но, не будем забывать, что в наши дни этот регион стал важнейшим производственным центром. Во время Великой Отечественной войны, когда Ленинград находился в блокаде, а Москва – на грани захвата немецкими войсками, сюда были отправлены многие предприятия. Так, ТАССР в военные годы приняла и разместила на своей территории более 70 эвакуированных промышленных заводов и фабрик из центральных и восточных регионов страны.

Продолжение следует...

تتارستان بعيون يمانية

عندما غادرت الجميلة عدن في العام 1982م مرسلاً إلى الإتحاد السوفيتي من قبل الدولة لمواصلة دراستي الجامعية، بعد التخرج من الثانوية العامة و تأدية الخدمة العسكرية لم يخطر لي ببال أن الأقدار ستعيدني مرات تلو الأخرى إلى هذه الأرض الطيبة.

بعد التخرج في الجامعة مباشرة عرض علي و زميلي الدكتور أحمد محمد سميج مواصلة الدكتوراه لكننا أبينا إلا أن نعود إلى أرض الوطن متعللين بأن الوطن بحاجة إلينا، فشدنا الرحال وعدنا إلى أرض الوطن حيث إستقبلنا حينها باحضان دافئة وقدمت لنا العديد من العروض للعمل إلى أن أستقر بي الحال في وظيفة نائب لمدير ثانوية الجلاء في خور مكسر والتي عملت فيها خمس سنوات حتى أتيت لي فرصة أخرى و بدعوة من أكاديمية علوم جمهورية تتارستان في روسيا الاتحادية للالتحاق بدراسة الدكتوراه. و حينها في العام 1994م كانت قد نضجت عندي شخصياً فكرة التعمق في الدراسات التربوية التي ارتبطت في صميم مهنتي على الواقع.

هذه مقدمة لفكرة سأطرق إليها في حلقات أسبوعية لن يكون الحديث عني بل سيكون عن هذه الجمهورية و تجربتها الفريدة في التطور السياسي و الإقتصادي و الإجتماعي حيث تحولت إلى نموذج يدرس في كثير من جامعات الدول الغربية بما يسمى " بالتجربة التتارستانية"، و هي النقلة التي حولت تتارستان خلال 20 سنة من جمهورية نائية إلى واحدة من أكثر جمهوريات الإتحاد الروسي تطوراً وإستقراراً، بل أن عاصمتها قازان أصبحت و بجدارة العاصمة الثالثة لروسيا الاتحادية بعد موسكو وسان بطرس بورغ.

سأتحدث عن طفرة شاهدهتها بأمر عيني وعشتها لحظة بلحظة، لعل من يفقهون ويمتلكون الحكمة يتفكرون بأن الإنسان والإنسان وحدة هو القادر على إحداث التحولات الجذرية الإيجابية في كل مناحي الحياة متى ما توفرت له الظروف الملائمة لإحداث مثل هذا الإختراق

تتارستان بعيون يمانية 1

وصلت مع زميلي الدكتور أحمد محمد سميج و الدكتور سمير علي سلام إلى مدينة قازان في الرابع والعشرين من شهر أغسطس 1983م بعد أن أنهينا السنة التحضيرية في مدينة طشقند عاصمة جمهورية أوزبكستان و التي كانت إحدى الجمهوريات الخمس عشرة المكونة للإتحاد السوفيتي.

كانت العادة أن يتم توزيع الطلاب من نفس تخصصنا إلى مدينة لينينغراد – سان بطرسبرغ حالياً – لكننا فوجئنا يوم إعلان توزيع الطلاب على المدن في الكلية التحضيرية بترحيلنا إلى مدينة قازان التي لم نعرف عنها شيئاً مقارنة بـ لينينغراد ذائعة الصيت الكبير. فعن قازان لم نسمع غير ما قرأناه في كتاب تعليم اللغة الروسية بأن فلاديمير لينين مؤسس الدولة السوفيتية قد درس في جامعة قازان و فصل منها بسبب نشاطه الثوري و حتى أنه تم عزله أو سجنه في إحدى مناطق قازان.

بعد إعلان نتائج التوزيع صدفه رأيتنا مدرسة اللغة الروسية فقالت متسائلة:

- ها خلاص إلى لينينغراد راحلون قريباً؟

- لا، لقد وزعونا إلى قازان !!!

و بمجرد سماعها الخبر إنهمرت الدموع من عينيها قائلة:

-كيف إلى قازان !!! هذا سجن لقد سجنوا تفاريش لينين هناك وهذه منطقة الفولغا الجائعة والقدرة، لا أعرف كيف ستعيشون هنا!!!

و الحقيقة أنها خلقت فينا حالة من الرعب والإحباط، و لكن قرارات التعليم العالي كما عرفنا لا تناقش وما كان علينا إلا أن نشد الرحال إلى تلك المدينة المرعبة حسبما صورها لنا الجميع. المهم، وصلنا مطار قازان في الساعة الثانية عشرة ظهراً، و كان الطقس مغيم و بارد تتخلله زخات مطر بين لحظة و أخرى، فكانت المفاجئة الأولى هي حالة الطقس التي اختلفت كثيراً عن حالة الطقس في طشقند والتي غادرناها وهي مشمسة وعناقيد العنب تتدلى في كل شوارعها.

كان المطار محلياً صغيراً، لا يساوي شيء مقارنة بمطار عدن الدولي آنذاك. لقد وجدنا ممثل الجامعة بانتظارنا

وبحافلة سوفيتية الصنع نقلنا إلى المبنى الرئيسي وسلمنا لجهة أخرى لتقوم بتسكيننا في سكن الطلاب، ولكن لم تنتهي كل هذه العملية إلا وقد شارفت الساعة على الساعة السابعة مساءً. ووفقاً لنظام العمل في الاتحاد السوفيتي حينها، كانت كل المحلات بدون إستثناء تغلق أبوابها في الساعة السابعة مساءً، و هنا واجهتنا مشكلة إننا كنا نتطور جوعاً ولا نعرف ما يجب علينا عمله، سألنا وسألنا فنصحونا للتوجه إلى مركز المدينة فهناك بعض المطاعم الليلية التي تعمل حتى وقت متأخر. وفعلاً تصرفنا كما وصف لنا وحلينا المشكلة.

ما أحب الوصول إليه هو المستوى المزري الذي كانت تتمتع به مدينة قازان والتي كانت حينها عاصمة لجمهورية تناريا الاشتراكية السوفيتية ذات الحكم الذاتي.

كان مركز المدينة يحتوي بصورة أساسية على شارعين هما شارع باومن وهو شارع تجاري تمر من وسطه كل وسائل النقل: الترام الكهربائي، والترليوبوس الكهربائي، والحافلات العادية، وحتى الأحصنة والعربات، وكان عديم الترتيب والنظافة. أما الشارع الآخر فهو شارع لينين - كرمليوفيسكا حالياً- الذي يقود من مبنى جامعة قازان الحكومية إلى منطقة الكرملين، وكان يحوي مبان تاريخية في الواجهة الأمامية فيما كان يخفي منازل خشبية رثة خلف تلك العمارات التاريخية، حتى أن حمامات تلك المنازل كانت خارج المنزل نفسه ولم تكن جميع المنازل مزودة بالماء و الغاز، بل كان يتم جلب الماء من أماكن محددة لكل منطقة سكنية وكانت تفتقر لمرافق الصرف الصحي.

أجمل ما كان يزين قازان حينها هي ثلاثة مبان لجامعة قازان الحكومية مبنيان شاهقان حسب مقاييس تلك الفترة و مبنى تاريخي مكون من طابقين، و هو المبنى الرئيسي للجامعة.

كانت قازان نفسها مدينة مغلقة أي أنها كانت مدينة للتصنيع العسكري، فكان لا يصل إليها من الأجانب إلا مواطني البلدان الاشتراكية أو بلدان التوجه الاشتراكي، ومع ذلك كان يمنع علينا دخول الكثير من أحيائها إلا بترخيص من السلطات الأمنية !! - و من الأحداث العالقة في ذاكرتي أنه في أحد الأيام وجه لي زميل دعوة للغداء في بيته، الذي كان يقع ضمن الأحياء الممنوع دخولها على الأجانب فتقدم بطلب للسلطات المحلية نوقش لمدة ثلاثة أيام ثم سلمت لي تأشيرة دخول الحي لفترة زمنية محددة لم تتجاوز الخمس ساعات و كان علي وزميلي إبلاغ الجهات المعنية بمجرد العودة من ذلك الحي وهو ما تم بالفعل - كما كان لا يحق للطالب الأجنبي التنقل من وإلى المدينة إلا بالطائرة و بترخيص مسبق من السلطات.

لم يكن التطور الإقتصادي و الإجتماعي في جمهورية تناريا متعلقاً بقدراتها و إمكانياتها بل كان محكوماً بما كان يسمى حينها بالخطة الخمسية التي كانت شاملة للاتحاد السوفيتي و كانت مثلها مثل أي جمهورية أو مقاطعه سوفيتية ملزمة بالتطور في إطار ما هو مرسوم لها في تلك الخطه، بالرغم من تنظيم ما كان يسمى بالمنافسة الاشتراكية في الإنتاج إلا أن ذلك كان يعني ما يعنيه التنفيذ الدقيق والفعال لما هو مرسوم في تلك الخطه وعدم الخروج أو تجاوز إطارها.

كان الحزب الشيوعي السوفيتي هو القائد والموجهة للعملية السياسية، والإقتصادية، والإجتماعية في عموم الاتحاد السوفيتي، ولذا فإن إقرار ورسم الخطط كان يتم في المؤتمر العام للجنة المركزية في عموم الاتحاد السوفيتي، على أن يقوم بالتنفيذ ومراقبة التنفيذ لجنة الحزب المركزية في كل جمهورية وكل مقاطعة.

وبالرغم من أن الجمهورية واحدة من أهم مناطق إنتاج وتصنيع النفط وتمتلك مخزوناً هائلاً منه، إلى جانب إحتوى الأراضي التترية لموارد معدنية وزراعية متعددة، وبثروة مائية وغابية وتربه خصبة إلا أن ذلك لم ينعكس على مستوى معيشة السكان حينها ولم تتميز الجمهورية بأية أفضلية عن الأقاليم السوفيتية الأخرى على أنه من المهم ألا ننسى أن الإقليم الذي تقع فيه تنارستان اليوم أصبح مركزاً صناعياً مهماً، وكان هو الحصن الذي انتقلت إليه الصناعات السوفيتية أثناء الهجوم النازي على الاتحاد السوفيتي ومحاصرته لليننغراد واقترابه من احتلال موسكو.

